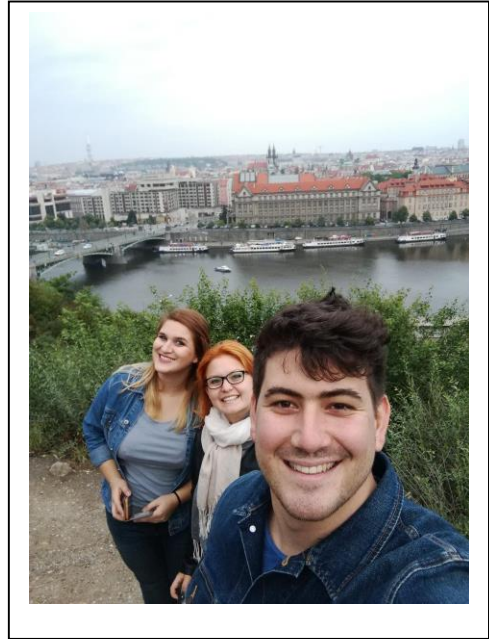

Vadkerti Tóth Viktor
Geográfus MSc II. évfolyam
Csehország, Prága
Charles University

Kedves Lolka és Bolka.. nem érted? Na, remélem, majd a végére összejön. Addig is kérj ki magadnak, és ha már arra jársz nekem is egy sört, mert ez hosszú lesz!

Nem is tudom, hol kezdjem... Talán az első találkozásomnál az Erasmus programmal. Régi motorosként a PTE rendszerében már rengeteg oldalról hallottam a külföldi félév lehetőségéről. Sokszor gondolkodtam rajta, azonban teljesen meglépni mindig féltem, baromira tartottam tőle (így utólag visszagondolva teljesen alaptalanul). Az, hogy elhatároztam magam és utazni indultam, az végül egy erős baráti lökésnek volt köszönhető.

Na, de hogy hogy is történt? A papírok leadása és az első körös jelentkezés után úgy gondoltam minden rendben, és a lehető legjobb sínen vannak a dolgaim. Ebből persze az lett, hogy az utolsó pillanatban egyetemem és várost is kellett cserélnem, majd határidő után pótjelentkezni, regisztrálnom és nagyjából 5 perc alatt eldönteni, hogy milyen tárgyakat is akarok hallgatni a következő fél évben angolul.

Szerencsére van egy olyan szakosztály, hogy a PTE Erasmus és egyéb külföldi ösztöndíjaival foglalkozó máguscsoport, akik elképesztően segítőkészek és rugalmasak voltak az ügyintézését illetően. Tulajdonképpen nekik köszönhetem, hogy sikerült. (Köszönöm Réka, Balázs, Milán, és mindenki, aki szeretett.)

A sikerrel vett adminisztratív akadálypálya megfutása után az erős várakozás és felkészülés időszaka következett. Viccelek, csak és kizárólag várakoztam. A szokásos adatfeldolgozás és

pár sürgető e-mail után azonban megkaptam a zöld lámpát, nyomhattam a regisztrációt a „csehNeptun” rendszerébe, kollégiumi jelentkezés és végül az előbb említett készülődés.

Január tájéka (sic) lehetett, amikor kézbe vehettem azt a hivatalos levelet, amiben visszaigazolták a sikeres tárgyfelvelet/koleszjelentkezést/regisztrációt. Minden végtelenül OKÉ VOLT, innen már csak menni kell. Nem aggódtam, inkább vártam már az utazást. Jó, igazából aggódtam. Meg voltam illetődve, mint szűz kisjános a terézvárosi sztriptízklubban.

Az indulás előtt pár nappal (oké, oké, előző éjszaka) már sikerült mindent összekészítenem, a szüleim bepakoltak a kocsiba, a nővéremet felszedték Pesten hajnalban, és 6-7 önfelédet órával később megérkeztünk mesés Prága varázslatos városába.

AHOI!

Tehát, hogy mindenki értse, jelenleg a hivatalos tanévkezdés előtt egy héttel járunk, itt már be lehetett költözni a kollégiumba, amikből egyébként több is van, az enyém a város szélén helyezkedett el, és nagyjából '86 tavaszát idézte. Ám aggodalomra semmi ok, hiszen a testvérem például akkoriban készült, és a hely tömegközlekedve tényleg könnyedén elérhető. A nagyon szűk környezetemben volt minden, ami a túléléshez kell - más egyébként nem - és igen, volt kocsma a kollégium tövében.

Szóval, a kollégium szovjet barátaink igazi beton remeke volt, két fős szobákkal koedukált vizesblokkal a folyosó végén. Használhatnék olyan szavakat, hogy leharcolt, de egyrészt látni kell, másrészt nem ez a lényeg. A kolesz nagyrészt külföldi hallgatóknak volt fenntartva, így a kinti életem nagyrésztében, kulturális koktélráknak éreztem magam rózsaszín szószban - a szó legjobb értelmében. Program mindig volt, ha pedig aludni akartál, jöttek a hajnalodva ágyból kiugráló spanyolok, akikről mindenképpen illik tudni, hogy 03:00 előtt nem indulnak el bulizni, mert akkor még csak langyos a lötyögés, az meg kit érdekel, ugye.

Ugorjunk is egy hetet.

Első 7 nap = semmi meglepő, regisztrációs hét az ESN CU Prague támogatásával. Ez egy olyan ismerkedő hét volt, amin az adott tanévben kiutazó összes „cse(h)rehallgató” (igen, én most ezen felnevettem) részt tudott venni. Városnézős tradicionális ételtesztelés (soha többé köménymag), welcome bulik és millió-millió új, érdekes és borzasztóan kedves ember egy

hétbe sűrítve. Ebben a rövid időszakban egyébként hamar kiderült, hogy egy szem magyarként futottam neki a szemeszternek. Egyedül. Ennek a hírnek első körben örültem, majd az örömöm átsapott egy kisebb „jézusistenemmilészelembe”, aztán végül is az lett, hogy az első söröm után - amit a könyvtárban fogyasztottam tanítás alatt! - szóval hamar elillant.

Ha kétségeitek vannak, szeretném őket eloszlatni, mindenben segítségemre volt az ESN szervezet és persze a buddym, akit akármikor akármivel akárhogy kereshettem.

A várost szerintem nem kell, vagyis az van, hogy nem is tudnám bemutatni.

Prága világváros.

Az első, amit tehát csináltam, az az volt, hogy kiváltottam az 5 hónapos bérletet kb. 12.000 Ft-ért, így mindent igénybe tudtam venni, ami tömegközlekedés, és belevágtam. Az első pár héten természetesen mindenfelé a Google Maps társaságában mentem. Elég jófej a gyerek. Tökéletesen jelezte a villamos, a metró és a buszjáratokat is. Aztán, ahogy kicsit jobban kiismertem magam és már biztosan tudtam, hogy a „zöld”metró mindig hazavisz, már bátrabban csaptam bele a város felfedezésébe. Egyéni módszerem - csináljátok utánam - hogy amikor csak szabadidőm engedte, az „üljünk föl bármire, amire felengednek és hajrá” névre hallgatott, így egy-két hónap alatt már senki nem mondta volna meg rólam, hogy vidéki vagyok.

Egy fővárosi egyetem mellé természetesen rengeteg ember dukál. Rengeteg! Nekem amúgy első körben a Charles University Faculty of Science külföldi hallgatóival sikerült megismerkednem. Ebben a csapatban aztán hamar egymásra találtunk a többiekkel, az első hetekben közösen fedeztük fel a várost: kötelező turista menetrend, Károly híd, Vár, Óváros, minden szokásos csapda rajta volt, és mi végig is mentünk rajtuk becsülettel. Az igazi város és az igazi emberek megismerése csak ezután kezdődött el.

Minél mélyebben elmerültünk a helyi nevezetességek és a tradicionális, kulturált alkoholfogyasztást támogató egységek látogatásában, annál jobban kezdtük megszeretni és megismerni ezt az egészet. Kialakultak a szorosabb barátságok, felfedeztük az olcsóbb kocsmákat, éttermeket és az első hónap után már tudtam, hogy beleszerettem Prágába.

Az oktatás február 12-vel kezdődött meg.

Tisztán emlékszem, mert igazán szép, verőfényes -12 C és hétfő reggel volt. Az első hetekben megismerkedtünk az oktatókkal, az órákkal és a leendő csoporttársakkal is. Szerencsére a

regisztrációs héten kötött ismeretségek után hamar összhangba tudtuk hozni az órarendeket, így nagyrészt ismerősökkel tudtam venni az akadályokat.

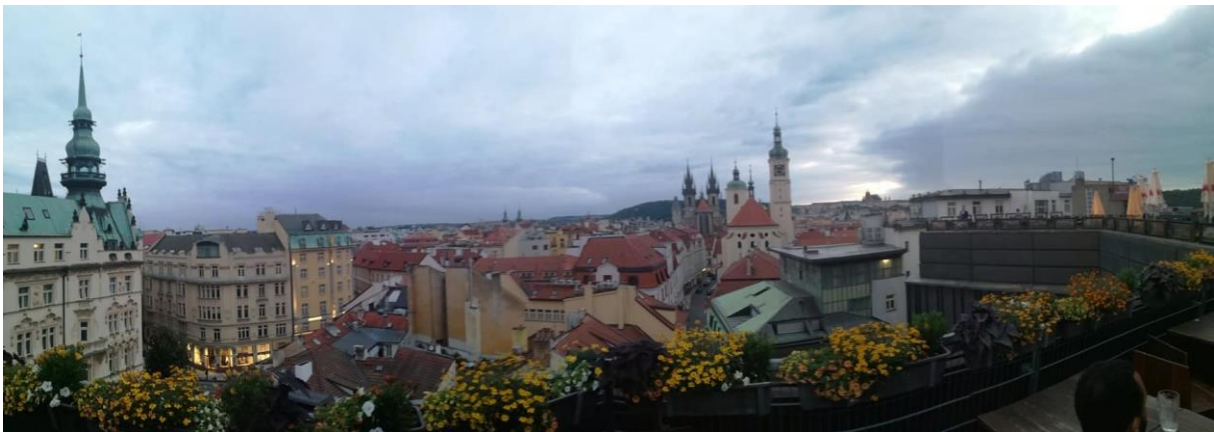
Az órák egytől-egyig izgalmasak voltak, az oktatók nagyon barátságosak, és érezni lehetett, hogy mindenki imádja a külföldi hallgatókat. A Campus hallgatóbarát volt, menza, kocsmák, kávézó, könyvtár a közelben, több szak épülete egy kisebb városnegyedben elhelyezve. Azt hiszem legjobban a tipikus „amerikai” egyetem képével tudnám leírni. A kintlét alatt próbáltam olyan kurzusokat felvenni, amiket később itthon (ha nem is kreditnek) de hasznosítani tudok. Amit azonban érdekes megjegyezni, hogy nem csak a saját karomon tudtam tárgyakat felvenni. Gyakorlatilag a Faculty of Science által kínált angol nyelvű kurzusok bármelyikét felvehettem, és minden szak kínált olyan órát, amit az Erasmusos hallgatóknak találtak ki (ha értitek, hogy értem ;).

És, hogy összegezzem is nektek,

Az egyetemen eltöltött éveim során számos dolgot kipróbáltam. Van, amire büszke vagyok, és nyilván van, amit inkább elfelejtenék, de átgondolva ezt a mostani kint töltött időszakot, sajnos nem tudom nektek mihez hasonlítani, sem elmondani, hogy milyen volt. Az élményhez a szavak, és az igazat megvallva a képek is kevesek - mondjuk nem vagyok egy nagy fotós, na.

Így visszatekintve azt a tanácsot tudom adni mindenkinek, aki Erasmuson töri a kis fejét, hogy ne tegye. Ne törd! Menjél, élvezd, és tudom, ez nem nagy garancia, de én - hát én! - a szavamat adom, hogy nem fogod megbánni a dolgot.

Let's go Didák.

„azért megpróbálom hátha megy ez a képkészítés nekem... najó tényleg nem ☺”